

Winterconcert Big Swing Band Porgy and Bess

Goed weer in Terneuzen. Veel volk, waaronder ook veel muzikanten. Tom, Wim, Peter, Jacky, Frankie, Wim, Kelly, Gerard, en ik vergeet er zeker nog enkele. Welkom. Zou er iets aan de hand zijn?

Thomas, Wim, Hugo en Guy, onze trombones van dienst hadden er alle zin in en mochten de spits afbijten met Lassus Trombones van Henri Filmore. Een echt huzarenstuk. Onze 'slight musicians' hadden een speciale repetitie in brasserie 'het Vosken' nodig gehad om al het glijduw-, blaas-, growl- en solowerk nu synchroon voor te kunnen stellen. Ook de Big Swing Band moest nog wat naar het juiste tempo zoeken, maar legde het juiste muzikale tapijtje en het eerste nummer was geschiedenis. 'On Schedule' van Jerry Van Rooyen programmeren als tweede nummer was een gedurfde keuze. De bigband verlaat hier het vertrouwde bigband-pad richting Jazz orkest. Jacky (ss), Walter (as) en Kurt (tp) kregen in dit nummer alle vrijheid en konden er lustig op los freaken. In 'Alone At Last' van Bert Joris mochten Jacky en David (tp), ondersteund door een in crescendo gaande bigband, nog wat verder freaken. Leuk, leuk, leuk. Met Miss Fine, een jazzklassieker van Oliver Nelson kwam de bigband wat tot rust en Kurt (tp) bleef op de klassieke paden. Miss vond het zeker fijn. Met Fishing in the Viandra van Ben Vanderweyden mocht Jacky nog eens soleren. Wanneer Jacky buiten adem was, kon Kurt de gaten vullen. Eindelijk eens een arrangeur die weet hoe lastig trompet spelen kan zijn. Het nummer loopt lekker en de Spa Blauw ook. Het was in Porgy trouwens veel minder warm. De vroegere verschroeiende spotlights zijn vervangen door spaarzame led-spots, wat maakt dat het zweet bij de trompetten – de jongens moeten al de hele tijd rechtop staan – veel later kwam druppelen. Met Bert Joris had de Big Band al een 'levend' concert, en zijn nummers zijn blijven hangen. Magic Box klonk, aldus een oudgediende muzikant in de zaal, zo strak alsof het orkest er zich dagelijks mee opwarmde. Hij moest eens de repetities hebben gehoord. Leuke solo van Kris (p) ... die dit ook al had gedaan met Bert ... die er geen sprankel kritiek op heeft gehad ... waardoor Jacky's adreanine gehalte weer wat lager zakte ... wat bijkomende invloed had op de spelkwaliteit van de ganse bigband .. en zo kan ik nog wel wat verder door l*****n. Met For The Time Being werd de partij van Bert bestudeerd, geanalyseerd, en natuurlijk ook schitterend gebracht door onze jonge gitarist Alexander De Baedts. Het zal in 2014 weer bloed, zweet en tranen kosten om zijn contract bij de bigband te verlengen. Maar we hebben er alle vertrouwen in. Met On My Way To The Liquor Store van Leon Pendarvis mochten Alexander (g) en Kris (p) het nog eens overdoen, alhoewel minder introvert maar ten volle extravert. Een waardig afsluiten van het eerste deel.

In deel 2 was het de beurt aan Hans Van Oost (guitar) en Sander De Winne (zang). Hans leerde ik ongeveer een kwarteeuw geleden kennen bij de bigband van Hamme, waar toen ook nog een aantal andere jonge jazz Turks speelden. Sander kregen Walter en ik vorig jaar in de Eeklose academie als stagiair op ons dak. Niet dat we echt veel moesten zingen, gelukkig maar. Hans en Sander zijn ook geboren Eeklonaren, maar ik heb geen Eeklonaren gezien. Misschien moet de ring rond Eeklo eens tot in Terneuzen worden doorgetrokken. Hans vloog erin met Night Train van Wes Montgomery, De invloeden van Wes Montgomery, John Abercrombie, John Scofield, Pat Martino, Mike Stern en andere gitaristen lagen voor het grijpen. Het werd in de zaal alvast een graadje warmer. Tijd voor een rustig nummer met Sander. Nice and Easy van Lew Spencer, is er zo eentje. Althans dan toch het eerste

deel. Ik zag bij letter D van het stuk de muren van Porgy wat trillen. De fff (triple forte) van het orkest had zijn doel niet gemist. Op het nummer Del Corazon van Mike Tomaro hadden we heel hard gewerkt. En Hans ook zo te zien. Het is daar tegen elkaar op, naast elkaar, sectie met of net na andere sectie. Maar de bigband bracht het er puik vanaf. Sander bracht dan nog I'Am Just A Lucky So And So van Duke Ellington en I Remember Clifford van Benny Golson. Daarna was het tijd voor een rustig intermezzo van 2 gitaren en zang. Satin Doll van Duke Ellington werd door Sander, Hans en Alexander zo gebracht dat de ganze zaal er stil van werd. Mooi, mooi, mooi. Alleen al met dit nummer was het concert geslaagd. Maar niet zonder onze solisten gerekend. Met Smack Dab In The Middle van Charles E Calhoun, Naptown Blues van Wes Montgomery, Godchild van George Wallington, Sunny van Bobby Heb en French Medley met liedjes van Charles Trenet Joseph Kosma Gilbert Becaud gaven solisten en orkest nog eens het beste van zichzelf.

I Just Called van Stevie Wonder kon er als bisnummer dan zeker vanaf

Bedankt aan het bestuur van bigswingband, alle muzikanten, en alle medewerkers van Porgy die dit concert weer mogelijk hebben gemaakt. En op naar eindejaar 2014.

Kurt Van den Bunder